

איסליה קופצת
קפיצה אל מדלית הזהב מבצעת הקופצת האיסלקית
אוה מריה נורסה. נורסה שקפצה 5.32 מטרים
עברה בהרבה את הקופצות הישראליות אך הפסידה להן במקצוע שני — קפיצה לגובה.

קנדה מצטרפת
מאוש על זכייתו במרוץ מאת המטרים (10.6 שניות)
מנופף המנצח הקנדי לוינסון לחבריו שעה שחוט
המטרה תלוי עדיין על צוהו וכאשר עשרות צלמים מנציחים אותו ברגע שמחחו.

למפה!
אל תוך המים ירדו קפצני המים, שהפגינו השנה במכביה, רמה
ירודה. בגלל מספר משתפפים קטן, שניים בסך הכל, גרמו הקפצנים
לשערוריה, מאחר שחיו בטוחים במדליות שלהם לא התאמצו במיוחד. גרמו לפסילת המדליות.

במרנה

(המשך מעמוד 13)

„אולי תהיה מוכן לתת — רק לשיפוט —
פתק שעליו יהיו כתובות או תאריכים של
ההתפרצויות“, ביקש הייק.
„גם את זה לא אוכל“, ענה הקצין.
אולם כל שאלות הסניגור לא עזרו לו.
נאשם. שופט השלום יהודה טרייביש האריך
את מאסרו לשבועיים נוספים.
כרמל בחבוט יושב עתה במעצר מבלי ש-
איש יוכל להצביע על פשע שביצע אך גם
בלי שתהיה לו האפשרות היסודית להוכיח
שהוא חף מפשע, מאחר שאיש אינו מוכן
להגיד לו במה הוא נאשם.

המימשל הצבאי שיבוט מהיר מאד

לאורח אסור להתקרב למרחק
של פחות מ-200 מטרים מהג-
בול (תקנה של המושל הצבאי
המוטמן) לכן עליידי חוקי החרום
מימי המנוט.

„מאיזה מרחק הבחנת בהם?“
„מארבע מאות מטרים.“
„אולי יותר?“
„יכול להיות שיותר.“

חקירת שתיועורב זו, שנוהלה השבוע
עליידי פרקליטם של שלושה רועים ערביים
בפני בית-דין צבאי לשיפוט מהיר, היתה
גורלית לגבי שלושת הערבים.
עד התביעה היחיד שנחקר, שוטר משמר
הגבול הדרוני יוסף עזאם, לא יכול היה
לקבוע את המרחק המדויק, ממנו הבחין ב-
רועים. אולם הוא ראה אותם רועים פחות
ממאתיים מטרים מהגבול.
בבית-המשפט נקבע שהרועים נעצרו ב-
מרחק של למעלה ממאתיים מטרים מהגבול.
בשטח היו רועים רבים נוספים. „אבל“,
קבע השוטר עזאם, „אני מכיר אותם מקודם
לפני הצבע השחור של העצים שלהם.“
ארבע שעות הספיקו לשיפוט הצבאי רב-
סרן ברונו סואלי לקבוע, שלמרות שהיו
איריוקים בעדת השוטר — עדותו מהימנה.
בעדות הרועים לא מצאו סתירות, אולם הוא
הכריז שהם אינם מהיימנים בעיניו. הסיבה
„לא-המהיימנות, כפי שצויינה בפסק-הדין:
„הנאשמים סירבו למסור עדות במשטרה,
טענו שיאמרו הכל בבית-דין.“ זכות בשמור
רה לכל אזרח ישראלי בחוק — מלבד, כי
נראה, בחוקי החירום.
פסק דינם של הרועים: מאסר וקנס. על
פסקי-דין צבאי כזה אין זכות ערעור.

דרכי אדם החלל הריק

רגשות שמחה וגאווה הציפו את לב כל
אזרחי ישראל, כאשר פורסמה לראשונה ה-
ידיעה על שיגור שביט 2. לא היה אדם
בישראל, שלא חש מלוא ההערכה לצוות
המדענים, שעסק בתיכנון ובניית הטיל.
אזרח אחד לא שמח ככולם. היה זה אריה
זילברלייב (25). עברו היתה זו עוד חוליה
בשרשרת חיו רצופי הטראגדיות. „אין זה
הוגן“, רטן, „אני המצאתי את הטיל עוד
לפני ארבע שנים. משרד הבטחון דחה או
את הצעת. כעת אני יודע שהשתמשו בה
ללא ידיעתי.“

חרום ליה שמירה. הגורל התאכזר
אל אריה הצבר עוד מילדותו. בהיותו בן
חמש פקדה אותו מחלת האסטמה, לכן, כי
אשר סיים את בנת-הספר העממי העדיף
להמשיך את לימודיו באוויר הירושלמי הצח.
הוא התקבל לבית-הספר המקצועי עמל,
סיימו, בציונים נמוכים, כמסגר-מכני.
עם סיום לימודיו גוייס לצה"ל. הוא הוצב
ליחידת חיל-האוויר, הועסק שם במקצועו.
אולם התעניינותו הפרטית חרגה מתחום
המסגרות-המכניות, התנשאה אל עבר תיכנון
המטוסים ובנייתם.

באחד הלילות, כאשר ישב בשמירה, הח-
ליט לתכנון מנוע לטיל ראקטי, אשר, לדבריו,
„ישמור עלינו מפני הערבים.“
אריה לא היה זקוק לזמן רב. תוך שבוע
עיים סיים את תכניתו. ספרית-עופה ששאל,
סייעו לו בתיכנון גוף הטיל. ציון ה-
„מספיק“ בכימיה, שקיבל עם סיום בית-
הספר המקצועי, הספיק לו, לדעתו, להרכבת
הנוסחה הכימית לייצור חומר-הדלק לטיל.
נלהב מכוח הישגו, שלח אריה את
הצעתו למחלקה להצעות יעול, במשרד ה-
בטחון. כעבור שבוע נקרא ללשכת מפקדו.
„אני מצטער“, הודיע לו זה, „משרד הבטי-
(המשך בעמוד 19)

**כך זה
אתחיל...
↓
וכך זה
↓
נאמר.↓
אך תזנוח! הייחם
בה ש ת ל ט ו ת
ה ק ר ח ת
ה שתמש כתכשיר
של הביוקוסמטיקאי
ר"ר א. רובין**

אליקסיר

להשיג בבתי-מרקחת
ובמפרוסריות

**בית-ספר לקוסמטיקה
קוסמטיקאית מודפנמת
מנהלת בית-ספר הסתדרותי
לקוסמטיקה**

מקבלת תלמידות לקבינט פרטי
הלמוד בהשתתפות רופא
השתלמות מעשית

לפנות:
סלון „גניה“
בנייהודה 52, תל-אביב

**חליפות הריון
בגזרה איחזקת**

תאם

ת'א שדור חסדיק 19
אילובוס 62 19 13 12